

Durmuş Hocaoğlu

Kâfir İşi Karikatürlerin Amerikan Stratejisindeki Yeri: II

Yeniçağ, “Analiz”., 26 Şubat 2006, Pazar., s.09
“Analiz” Sıra No: 362; 2006-024; Şubat-12

YENİÇAĞ

Hulâsa edersek: Amerika, hedef seçtiği ülkeleri önce tek yanlı olarak — “Amerika kime haydut devlet diyorsa haydut devlet odur” prensibi mûcibince — Haydut Devlet ilan ediyor, sonra onu dünyadan tecrit ediyor, bir haydut çetesi olduğu için meşrû bir devlete karşı uygulanması gerekli olan harp kurallarını[1] uygulamaktan böylelikle müstağnî olduktan sonra onu bir eşkiya gibi tenkil etmek için, Önleyici Savaş doktrinini devreye sokuyor: O vurmadan ben vuracağım! Ve vuruyor da.

Afganistan harekâtı bu planın en başarılı örneklerinden idi: İkiz Kuleler operasyonunun bir CIA eylemi olduğunun düşünülmesi için haddinden fazla gerekçe bulunduğu bilinen bir gerçektir ve bu gerekçelerden birisi de, hiç kuşkusuz, sonuçta Amerika’nın devşirmiş olduğu fevkalâde büyük kazançlardır. Filhakîka, bu eylem, Amerika’nın, McKinder’in tâ 1904’te teorisini kurduğu stratejik yayılma planının tahakkuku için muazzam bir imkân bahşetmiştir; şöyle bir derhâtır eyleyelim: O günlerde, terörist bir taarruzun hedefi olmuş “mâsum Amerika”nın itibârı öylesine yükselmiştir ki “bizler bugün hepimiz Amerikalıyız” diyecek kadar “gaza gelen” devlet veya hükûmet başkanları dahi görülmüştür. Dünya sulhünün baş muhâfızı, mazlumların melcei Kahraman Kovboy, fukaralıktan beli kırılan çıplak Afganistan’a abandığı zaman — “fukara”nın etimolojik olarak “bel kemiği kırılmış” demek olduğuna da hâtırlayalım — alkışlar göğe yükselmişti adetâ; ancak, aynı zamanda yavaş-yavaş şüphe bulutları da oluşmaktan uzak kalmadı. Derken akabinde II. Bush bu defa Irak’ı hedefe koyduğunda bu bulutlar ciddiye alınacak derecede kalınlaşmış bulunuyordu ve nitekim, Kahraman Kovboy, Irak üzerine sefere çıkmak için dünyayı iknâ etme konusunda hiç de başarılı olamamıştı. Afganistan amelesindeki aldatmacalar, sahtekârlıklar, komplolar öylesine bıkkınlık vermişti ki, süttten ağzı yananların yoğurdu üfleyerek yemesi gibi, Saddam’dan nefret edilmesine mukabil hemen hemen hiç kimse sırf bir diktatör devrilecek diye daha büyük bir diktatörün dünyayı çapullamasına payanda olmak istemiyordu — burada Türkiye’nin oldukça istisnâî bir şekilde bir davranış bozukluğu sergilediğini, gerek Hükûmet ve gerekse de Harp Lobicileri tarafından Amerika’nın safında harbe girmek için nasıl zorlamalara sapıldığını unutmamalıyım —. Ancak sonuç itibariyle, Amerika, şantaj ve tehditle de olsa, emellerine ulaştı; en azından şimdilik öyle görünüyor.

Ne var ki Amerika’nın sadece Afganistan ve Irak ile kifâf-ı nefis eylemesi imkânsız; buna mutlaka İran da katılmalıdır ki böylelikle Asya’nın kalbine varan koridor temizlenmek sûretiyle McKinder’in stratejisinin önü açılmış olacaktır. Fakat bu da yetmeyecektir şüphesiz: Suriye’nin de düşürülmesi gerekir ki böylelikle, Afganistan-İran-Irak-Suriye güzergâhı ile, Akdeniz’den tâ Orta-Asya’ya uzanan bir bölgede te’sis edilecek olan tam hâkimiyet, bir yandan İsrail’in rahatlamasını sağlamış olacağı gibi, diğer yandan ise enerji kaynaklarının ele geçirilmesini de sağlama bağlamış ve ayrıca, Çin’i de kontrol altında tutacak bir mevzî kazanılmasını kolaylaştırmış olacaktır.

Fakat problem burada: Sahtekârlıkları iyice açığa çıkmış olan Amerika’nın, Swomley’in ifâdesiyle “son haydut millet” olan Amerikalıların, İran’a yönelik bir harekâtına nasıl ve ne

gibi bir gerekçe ile bir meşrûiyet kılıfı biçilebilir ve dünya kamuoyu nasıl ve ne gibi bir gerekçe ile iknâ edilebilir? Nükleer silah mes'alesi tek başına yeterli olabilir mi? Pek de öyle görünmüyor. Nitekim, ülkemizdeki harp lobicileri Irak harekâtı sırasında, “*Türkiye Amerika'nın yanında harbe girmelidir, çünkü, Amerika böyle istiyor*” deme cür'etini irtikâb edebiliyorlardı[2]; ama şimdi bu gibi lâfazanlıklar velî-i nîmetleri Amerika'ya karşı nefret tansiyonunu daha da arttırmaktan başka bir işe yaramıyor. O hâlde yeni metodlara şiddetle ihtiyaç duyulmaktadır diyebiliriz: İran'a çullanmaktan da daha ötesine yarayabilecek yeni gerekçeler yaratacak yeni metodlara.

[1] Harp terosi hakkında daha geniş mâlumat için, ilgilenen okuyucularıma, şu makalemin orijinal baskı metnini PDF dosyası olarak gönderebilirim: “**Savaş ve Barış Üzerine**”, *Köprü*., Sayı: 83, Yaz 2003 (Temmuz-Ağustos-Eylül)., İstanbul., s.105-129

[2] Bu noktada, bir hâfıza tâzelemesi maksadıyla, 29.08.2003 tarihli ve “Haydi Mehmet! Amerika İçin Ölme Zamânıdır!” başlıklı yazımdan kısa bir pasaj aktarmak istiyorum:

“...daha henüz iki gün önce konu ile ilgili olarak “Hükümet Irak'a Asker Göndermek Zorunda” başlıklı bir köşe yazısı kaleme alan Yaman Törüner [Milliyet, 27.08.2003, Çarşamba] şunları yazarak girizgâh yapmaktadır: “*Görünürde, Irak'a asker gönderilmesi tartışılıyor. Oysa, hükümet zaten Irak'a asker göndermek zorunda. Şimdi yapılan, bu konuda kamu oyu oluşturmak ve kendimiz için daha iyi şartlar sağlamaya çalışmak. Hükümet asker göndermek zorunda. Çünkü, Amerika böyle istiyor. Daha önce yaşanan tezkere krizi, suçun bir ölçüde ordunun, bir ölçüde de Meclis'in üzerine atılmasıyla geçiştirildi. Dolayısıyla, Amerika'nın AKP'ye olan yoğun desteği devam etti. Bu kez, suçun ne orduya ne de Meclis'e atılma olasılığı yok. Irak'a asker gönderme konusunda çıkacak olumsuz bir karar, bundan önceki tezkere krizinde de gerçek engelleyicinin hükümet olduğu savını güçlendirecek ki, hükümet bu sıkıntıyı göğüsleyemez.*”

